Коня ся напи, изплю малко водѫ, и пѣната ся обми
рѣкѫ-тѫ, и зе да цвили.

— „Азъ незнаѣмъ, отъ зло-ли, или отъ добро цвилиш
нъ мое-то сърце е препрѣно, и не ми ся ни хортува а
да пѣѫ.“

И наистиннѫ пѫтника бѣше угриженъ; набрано-то м
чело показваше, че той е много замысленъ, а на лице-то м
можаше да ся познае, че той търпи нѣкоѣмъ голѣмѫ душ
виѫ болкѫ, коя ся кріе въ душѫ-тѫ му и го мѫчи ду
шевно....

Като нѣмаше съ кого да си раздѣли душевнѫ-тѫ тѫ
гѫ, той зе пакъ съ Вранча да хортува, кой го глѣдаше
очи-тѣ весело и съ довѣріе и си мърдаше уши-тѣ. „Азъ зн
Вранчо, че ты си уморенъ, нераздѣлный ми другаре,“ и
гладенъ, нъ потърпи да премининмъ рѣкѫ-тѫ, тамъ щс ся на
пасешь и азъ ще си починѫ подъ онзи клонатый брѣстъ
ще задрѣмя, макаръ, сѣднишкомъ.“

Съ тѣзи думи, турва юздѫ-тѫ въ уста му, хвърля
отгорѣ му, като младо момче, нагазвѫтъ дребно-каменны
бродъ: вода-та достигва на вранча до коремъ, и премину
вѫтъ.

Настѫпвѫтъ въ ливадье-то, а ливадье-то до колѣніе. Тр
ва-та, еще сичка-та не цьфнала, нъ коята цьфнала мирише
залива съ благоуханіе, а роса-та еще ся блѣщи. Пѫтя вод
ше право на брѣсть-та.

Пѫтника достигна до брѣсть-та, отсѣдна и като снѣ с
дло-то отъ коня, изюзди го, припе го съ пайвянтъ и заб
желѣзный колъ, кой си държеше на една край на пайвана.

Сѣдло-то тури подъ брѣсть-та, а на него сложи желѣза-
отъ крьста си: два-та пищова и ножа. Послѣ, както поутр
потта на вранча, потупа го по гърба и го остави да пас

Посла бозавый ямурлукъ, сѣдна на него и ся облѣг
на сѣдло-то. Не спалъ цѣлѫ нощь, уморенъ и утруденъ от